

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 597

THÂN NGƯỜI KHÓ ĐƯỢC, THÂN NGƯỜI THẬT LÀ ĐÁNG QUÝ!

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Năm ngày 29/07/2021.

*****

Vô số chúng sanh ở trong loài súc sanh, naga quý. Vô số chúng sanh đang mang thân trung ấm, vất vưởng nơi đầu đường xó chợ, không nơi nương tựa. Có được thân người không hề dễ nhưng chúng ta không trân trọng thân người, cứ chìm đắm trong những tập khí xấu ác, tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Chúng ta xem thường chính mình, tự ruồng bỏ chính mình, không biết quý tiếc sinh mạng của mình, ngày ngày lãng phí thời gian vào những việc vô bổ.

Chúng ta phải tận tâm tận lực, dành thời gian để tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát, tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền, trao dồi tâm hạnh của mình, cố gắng niệm Phật để gội rửa bớt tập khí phiền não. Tâm Thanh Tịnh mới tương ứng với cõi Tịnh. Tâm ô nhiễm thì làm sao có thể về với Phật! Nhiệm ô những tập khí xấu ác thì đời sau muốn tái tạo thân người cũng khó, chứ đừng nói đến thân Trời, Thiên nhân, làm sao nói đến thân Phật, thân Bồ Tát.

Phật luôn luôn cảnh báo chúng ta: **Thân người đã khó được. Muốn có lại được thân người khó giống con rùa mù tìm gặp được bọng cây trên mặt biển. Con rùa mù ở đáy biển 100 năm mới nổi lên trên mặt biển một lần. Một gốc cây có bọng cây 100 năm mới nổi trên mặt biển một lần. Khi con rùa mù nổi lên mặt biển thì đầu của nó chui đúng vào bọng cây. Giữa biển cả mênh mông, làm gì có sự may mắn đến mức như vậy! Cơ hội được làm người khó như vậy!**

Chúng ra nghe sự nhắc nhở thì được phản tỉnh, nhưng sau đó rời xa sự nhắc nhở thì tập khí phiền não lại khiến chúng ta quên đi rất nhanh lời nhắc nhở cảnh tỉnh. Hòa thượng dạy: ***“Bạn phải quý tiếc sinh mạng của mình! Bạn đừng lãng phí sinh mạng này! Khi hơi thở còn trong ta, khi linh hồn còn ở trong thân tứ đại này thì phải mau mau làm việc tốt lợi ích cho chúng sanh, đừng chần chừ do dự. Một khi hơi ấm không còn trong ta, linh hồn rời xa thân xác này thì muốn làm việc tốt cũng không có cơ hội”***.

Lời nói và việc làm của Hòa thượng suốt cả một đời, trước sau như một. Hòa thượng cả một đời không xem ti vi, không xem báo đài, không dùng điện thoại. Ngài cả một đời dùng hết thời gian để giảng Kinh thuyết pháp. Hòa thượng 30 năm ở nhà của cư sĩ, khó khăn trùng trùng, vậy mà Ngài ngày ngày vẫn tu tập, giảng Kinh thuyết pháp. Điều này không đơn giản chút nào! Ngài cả một đời ***“tam bất quản”***, không quản người, không quản tiền, không

quản việc. **Ngài cả một đời trân trọng quý tiếc sinh mạng, từng phút từng giây tận lực vì lợi ích chúng sanh. Ngài đã làm ra một tấm gương sáng tuyệt vời để chúng ta học tập.**

Chúng ta thì ngày ngày quý tiếc giấc ngủ, quý tiếc cái giường, quý tiếc bữa ăn, quý tiếc sinh mạng để thỏa mãn, hưởng thụ năm dục sáu trần. Tập khí là thói quen. Ta tan nhạt với tập khí thì tập khí tan nhạt với ta. Ta đậm đà với tập khí thì tập khí đậm đà với ta. Ta đậm đà hay tan nhạt đối với “*tài, sắc, danh, thực, thù*”? Thầy từ lâu đã không chế được thói quen ăn uống, dù thức ăn ngon mấy thì Thầy cũng ăn vừa đủ no, ăn đến 80%. Ngủ thì cứ đến giờ là Thầy dậy. **Chúng ta hoàn toàn có thể thay đổi tất cả mọi thói quen của mình, thay đổi thói quen cũ bằng thói quen mới. Chúng ta ăn để sống, chứ không sống để ăn.** Thói quen ham ăn thì chúng ta tập thành ăn vừa đủ. Chúng ta ăn để phục vụ chứ không phải ăn để thỏa mãn ham thích, như vậy thì tập khí sẽ dần tan nhạt. Chúng ta phải khẩn trương nỗ lực mà làm những việc cần thiết cho chúng sanh. “*Khẩn trương*” không phải là hấp tấp, vội vàng, đi đụng cạnh bàn, vướng chân ghế.

Sinh mạng này, tấm thân này sau mấy chục năm sẽ tan rã. Sao ta không trân trọng từng phút từng giây để làm lợi ích cho chúng sanh! Chúng sanh được lợi ích. Chúng ta ngày ngày tích công bồi đức, có công đức, có phước báo lại tiếp tục hồi hướng cho chúng sanh được thoát khổ nạn, hồi hướng công đức về Tây Phương Cực Lạc. Không phải chúng ta đã hồi hướng công đức cho chúng sanh khổ nạn thì không còn công đức để hồi hướng về Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Sau khi hồi hướng công đức cho chúng sanh khổ nạn với tâm chân thật thì công đức lại nhân lên gấp bội.

Chúng ta không cần cầu phước báo, không cần cầu đời sống tiện nghi, khỏe mạnh, sống lâu. “*Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước*”. Người có phước thì đời sống vật chất cuộc sống, mọi tiện nghi tự nhiên đầy đủ, lo gì không khỏe mạnh, sống lâu, lo gì đời sống không được an vui. Hòa thượng nói: “*Bạn có phước rồi thì Phật Bồ Tát sẽ lo cho bạn*”. Hồi xưa, Thầy chưa tin điều này. Bây giờ Thầy quán chiếu lại thì hoàn toàn tin 100%. Khi Thầy bắt đầu bốn ba đi giảng pháp ở khắp nơi, ít người biết Thầy đã có sẵn cơ ngơi này. Cơ ngơi này đến một cách tình cờ. Cơm ăn, áo mặc, nhà ở đều là Phật Bồ Tát lo cho mình.

Thầy bảo một chú dán trên xe hai câu này. Chú ấy lập tức đi cắt đề can để dán lên xe: “*Xin thường niệm A Di Đà Phật! Giữ tâm thiện, thế giới hòa bình*”. Khi con người giữ được tâm thiện, mọi người dùng thiện tâm với nhau thì tự nhiên thế giới hòa bình.

Người xưa dạy: “*Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước*”. **Đất có phước, khi người không có phước đến ở thì đất tự tiêu phước. Đất không phước, khi người phước đến ở thì đất tự sanh phước. Chúng ta không cần phải cầu khẩn van xin, cứ ngày ngày tận tâm tận lực làm lợi ích chúng sanh, ngày ngày tận tâm tận lực làm những việc cần làm, làm việc thiện, tích công bồi đức.**

Thầy chia sẻ cho hàng xóm phương pháp trồng cây, tặng họ loại cây giống dễ trồng, dễ sinh trưởng khiến họ vô cùng hoan hỉ, vui như tết. Đó là ngày ngày khởi tâm thiện lành, tích công bồi đức. Hoàn cảnh của mình cũng sẽ phát từ trường thiện lành, cây cỏ sinh trưởng cũng phát từ trường thiện lành. Thầy treo lên cây những ngôi nhà

bằng inox dành cho chim. Một thời gian sau, chim bắt đầu tin tưởng, không sợ bị đặt bẫy, yên tâm đến làm tổ và sống trong những ngôi nhà đó.

Người phước đừng lo không có đất phước để ở. Thế giới Tây Phương Cực Lạc là đất phước. Chỉ người có phước mới về được Cực Lạc. Người không có phước thì không thể về Cực Lạc. Đức Phật A Di Đà từ trong vô lượng kiếp tu hành đã thành tựu, phước báu của Ngài đã thành tựu Thế giới Tây Phương Cực Lạc trang nghiêm thanh tịnh để tiếp dẫn chúng sanh ở mười phương. Chỉ cần chúng sanh phát nguyện, tin sâu, nguyện tha thiết, niệm Phật, hành trì miên mật thì sẽ được về Cực Lạc.

Nếu chúng ta niệm Phật để về Tây Phương Cực Lạc nhưng tự tư ích kỷ, ngày ngày sợ khó sợ khổ, không có tâm dẫn thân làm việc lợi ích chúng sanh thì làm sao có đủ phước để về Cực Lạc. Trong “*Kinh A Di Đà*”, Phật nói: “**Đâu phải thiện căn phước đức ít mà về được nước kia**”. **Thiện căn phước báu phải lớn, phải là bậc Thượng Thiện thì mới về được Cực Lạc.**

Muốn có được thân người thì chúng ta phải giữ được Ngũ Giới: Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, không uống rượu.

Muốn về cõi Trời, được thân Thiên Nhân thì chúng ta phải làm tốt Ngũ Giới và làm tốt Thập Thiện.

THÂN: Không sát, không đạo, không dâm dục

KHẨU: Miệng không nói dối, không nói lưỡi hai chiều, không nói lời thêu dệt, không nói lời hung ác

Ý: Tâm không tham, không sân, không si

NĂM GIỚI chỉ nhìn ở trên TUỚNG GIỚI, ta làm bằng hành động tạo tác. THẬP THIỆN ở trên TÁNH GIỚI, có nghĩa là ở trong tâm ta, ta có khởi tâm không. Chúng ta muốn về cõi nào thì phải có đầy đủ tiêu chuẩn của cõi ấy. Cõi Người, cõi Trời mà còn phải đầy đủ tiêu chuẩn như vậy. Thế giới Tây Phương Cực Lạc đều là Bồ Tát bất thối chuyển. Chúng ta muốn về cõi Phật thì phải làm đúng theo lời Phật dạy.

Nhiều người tu hành thời gian dài nhưng không có được lợi ích, đến lúc lâm chung thì mơ hồ, mê muội ra đi mà không biết tại sao. Chúng ta còn thân mạng này thì phải biết quý tiếc sinh mạng này, đừng để nó rảnh rỗi, vì rảnh rỗi thì tạo nghiệp. Người xưa nói: “*Nhàn cư vi bất thiện*”, con người cứ nhàn rỗi là tạo ác.

Tổ Ân Quang dạy chúng ta: “**Đốn luân tận phận, Nhàn tà tồn thành, Chí tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ**”.

“**Đốn luân tận phận**”: Chúng ta phải dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Vai trò làm vợ, vai trò làm chồng, vai trò làm Cha, vai trò làm Mẹ, vai trò làm nhân viên của một công ty, vai trò một công dân của Tổ quốc. Chúng ta phải làm đến mức người khác nhìn vào thấy chúng ta như một tấm gương sáng. Như vậy mới là “**đốn luân**”. Chúng ta có mặt ở thế gian này để hi sinh phụng hiến chứ không phải để hưởng thụ.

“Nhàn tà tồn thành”: Lúc rảnh rỗi, không để tâm mình khởi vọng tưởng, vọng tưởng thì tập khí trỗi dậy, hành động tạo tác. Chúng ta giữ cho tâm mình không chìm đắm trong 16 tập khí xấu ác: Tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục (*tài, sắc, danh, thực, thù*), sáu trần (*sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp*), tham sân si mạn. Rồi 16 tập khí này diễn biến ra vô số tập khí xấu ác khác.

“Chí tâm niệm Phật”: Cả đời chúng ta chỉ cần giữ cho tâm mình Thanh Tịnh, **“chí tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ”**.

Chúng ta học Phật, tiếp nhận giáo dục Thánh Hiền mà còn không mấy giác ngộ, còn chưa làm tốt thì nói gì đến những chúng sanh không có cơ hội tiếp xúc với giáo huấn Thánh Hiền. Chúng ta không phát tâm làm ra điển phạm, làm ra tấm gương, không phát tâm hoằng dương Phật pháp thì ai làm? Ai sẽ mang giáo huấn của Phật Bồ Tát, giáo huấn của Thánh Hiền đến với chúng sanh? Nếu ai cũng tự tư tự lợi, chỉ nghĩ đến sự đăm ám của riêng mình thì ai làm?

Hòa thượng nói: **“Bạn phải quý tiếc sinh mạng của mình. Khi hơi ấm còn trong ta, khi linh hồn còn ở trong thân tứ đại này thì phải mau mau làm việc tốt cho chúng sanh, đừng do dự. Một khi hơi ấm không còn trong ta, linh hồn không còn trong thân xác này thì muốn làm việc tốt cũng không có cơ hội”**. Chúng ta phải hiếu thảo Cha Mẹ, kính trọng Thầy Cô, hết lòng hết dạ đối với tất cả chúng sanh khổ nạn, quý tiếc từng giây từng phút của sinh mạng này, tận tâm tận lực làm việc tốt, tạo phước cho nhân gian.

Người có tâm lúc nào cũng mong sống tiện nghi, cải thiện đời sống của mình tốt hơn thì người đó chưa phải là người học Phật, chưa phải là người học đạo Thánh Hiền. Chúng ta phải luôn luôn nghĩ đến, luôn luôn tìm cách cải thiện đời sống của người khác. Nhiều năm qua, chúng ta đã tích cực thúc đẩy giáo dục văn hóa truyền thống, nhắc nhở người ta hiếu thảo Cha Mẹ, kính trọng Thầy Cô, tri ân Tổ quốc, tri ân những ân nhân của mình. Kết quả rất khởi sắc!

Người tốt hay người xấu cũng đều do giáo dục mà nên. Ở trung tâm trẻ mồ côi, trước kia các con sống rất hoang dại, không biết đến hai từ **“xin lỗi”**, **“cảm ơn”**. Sau khi được dạy bảo, các con đã biết đến lễ phép thường ngày, biết nói lời **“xin lỗi”**, **“cảm ơn”**, biết cúi đầu 90 độ để tri ân.

Nhiều người ngày ngày đọc to kệ hồi hướng **“trên đền bốn ơn nặng, dưới cứu khổ ba đường”** nhưng không thật làm. **“Bốn ơn nặng”** là Ân Phật, ân Cha Mẹ, ân Quốc gia, ân những người thành toàn cho mình. **“Ba đường”** là Ngạ Quỷ, Địa Ngục, Súc Sanh.

Tâm tham đọa Ngạ Quỷ.

Sân hận đọa Địa Ngục.

Ngu si đọa Súc Sanh.

Chúng ta phản tỉnh xem ngày ngày chúng ta có tham, sân, si hay không? Nếu có thì chúng ta không những không cứu được chúng sanh mà còn góp phần cho lực lượng của 3 đường ác ngày càng đông đảo.

Trên Kinh Phật nói: **“Thân người khó được. Thân người thật đáng quý! Có thể đầu thai đến cõi người thì cơ hội rất hiếm hoi”**. Lần này chúng ta đến được cõi người không hề dễ dàng, không hề đơn giản, có hội này vô cùng khó được! Chúng ta phải trân trọng cơ hội này để tạo phước cho nhân gian! Phật Bồ Tát đã dạy thì chúng ta cứ nghe lời, chân thật làm theo, không uổng phí một kiếp người.

Chúng ta ngày ngày được học Phật pháp, 600 đề tài tương ứng với 600 ngày không gián đoạn. Đó là chúng ta trân quý từng phút giây để học tập, tích công bồi đức. Trước đây, khi thực hiện 200 đề tài đầu tiên, Thầy nghiêm túc thời khóa tụng Phật, sau đó tự học một mình. Lời giảng của Hòa thượng đọc khoảng từ 2 đến 3 phút, Thầy phân tích khoảng một tiếng đồng hồ. Sau đó có người thỉnh Thầy mở Zoom để mời mọi người tham gia.

Trên Kinh Phật nói: **“Chúng sanh trong 6 cõi, thân người rất đáng quý. Phước báu ở cõi Người tuy rằng không sánh được với cõi Trời, tuổi thọ của cõi Trời dài hơn chúng ta, phước báu cõi Trời lớn hơn chúng ta nhiều nhưng cõi Trời không đáng quý. Cõi nhân gian chúng ta mới đáng quý vì chúng ta dễ dàng giác ngộ, chúng ta dễ dàng tiếp nhận Phật pháp. Phước báu của thiên nhân rất lớn, họ có dục lạc nam nữ, ăn uống. Cõi Trời họ không giác ngộ, họ vui sướng, thư thái, hưởng thụ, mê ở trong năm dục sáu trần, không để gì giác ngộ, không tiếp nhận Phật pháp”**.

Nhà Phật có câu: **“Phú quý học đạo nan”**, có nghĩa là người giàu sang phú quý học đạo vô cùng khó, giác ngộ vô cùng khó. Những nhà tỉ phú giàu có, nhiều tiền của nên họ cảm thấy không cần tạo phước, không cần tích phước. Nhà Phật có câu: **“Bần cùng học đạo nan”**. Người không có cơm ăn áo mặc thì không có thời gian tĩnh tâm, không có tâm để học đạo vì họ còn phải lo cơm áo gạo tiền. Chúng sinh trong 3 đường ác thì quá khổ, càng không thể tiếp nhận giáo dục Thánh Hiền, không thể nghe Kinh niệm Phật.

Cõi Người dễ dàng tiếp nhận Phật pháp, dễ dàng tiếp nhận giáo huấn Thánh Hiền. Hòa thượng nói: **“Cơ hội này rất đáng quý! Chúng ta đã có thân người rồi thì phải hết sức trân trọng!”**

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!